

Arrest

nr. 150 238 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [...]

van Iraanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op

07/09/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 2E: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van 3 maanden/de geldigheidsduur van haar visum : regelmatig verblijf verstreken.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 8 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

Artikel 7 eerste lid 2E verblijft langer in het rijk dan overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van 3 maanden/geldigheidsduur van haar visum: regelmatig verblijf verstreken.

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Hij is gehuwd met mevrouw K.F. op 01.09.1981 te Teheran (Iran). Intussen zijn zij dus al 31 jaar gehuwd.

Zij wonen samen te [...] samen met hun dochter.

Verzoeker kwam naar België met een visum op basis van gezinshereniging.

Mijnheer en mevrouw hebben enkele maanden relatieproblemen gehad waardoor mijnheer de gezinswoning verliet.

Intussen zijn zij terug samen en is de relatie van partijen hersteld. Het gezin woont ondertussen terug samen.

Op 03.02.2012 werd een brief verzonden naar dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot de situatie van verzoeker en gevraagd om hem terug in het bezit te stellen van zijn identiteitskaart en deze te willen verlengen.

Verzoeker bekam op dit schrijven geen enkel antwoord.

De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Zij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker gehuwd is met mevrouw F. en dat zij, samen met hun dochter, een gezin vormen. Dit blijkt uit de foto's en getuigenverklaringen.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn intussen al 31 jaar gehuwd. Zij hebben even enkele maanden een relatiecrisis gehad doch dit kan toch niet betekenen dat dit gezin gescheiden dient te worden.

Dit is niet ernstig en niet redelijk te verantwoorden.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op privé en een gezinsleven waarborgt.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie –en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval. Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie –en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven. Verzoeker beroept zich dan ook op het recht op een privéleven dat hij met zijn vrienden en kennissen moet kunnen uitoefenen. Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.

De bestreden beslissing is een onevenredige inmenging in het privéleven van verzoeker.

In feite dient er een evenredigheidstoets te worden gedaan tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. De RVV dient aan de hand van de bestreden beslissing te kunnen

onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenwicht bestaat tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat.

Het blijkt niet dat dienst vreemdelingenzaken dergelijke afweging op ernstige wijze heeft gedaan. Op basis van alle inlichtingen die dienst vreemdelingenzaken heeft gekregen mocht verwacht worden dat dit nauwgezet zou gebeuren.

De bestreden beslissing is dan ook een onevenredige inmenging in het privéleven van verzoeker zodat artikel 8 van het EVRM geschonden werd.

Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met deze informatie/situatie, minstens is de bestreden beslissing met betrekking tot dit aspect niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft en geen rekening heeft gehouden met alle door hem aangebracht elementen.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn op dit vlak.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werden en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de staatssecretaris van asiel en migratie bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dienen dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3. Alvorens verzoeker zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- of privéleven moet hij aannemelijk maken dat er sprake is van een effectief privé- en/of familie- en gezinsleven.

2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.5. In eerste instantie moet erop gewezen dat de verwerende partij ter zitting erop heeft gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote inmiddels, sinds 25 november 2013, definitief uit de echt gescheiden zijn. Dit wordt op geen enkele wijze betwist door verzoekers raadsman. Verzoeker kan zich derhalve niet langer op zijn huwelijk en zijn gezinsleven beroepen om een schending van artikel 8 van het EVRM aan de kaak te stellen. In de mate dat hij aangeeft dat hij samenwoont met zijn vrouw en dochter blijken er geen gegevens voorhanden te zijn die erop wijzen dat dat sedert de echtscheiding nog steeds zo zou zijn. Wat er ook van is, dient erop te worden gewezen dat hij niet aantoonde dat hij een in de zin van artikel 8 van het EVRM beschermenswaardige band zou hebben ontwikkeld met zijn meerderjarige dochter. Immers, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Terzake liggen er geen elementen voor die zouden kunnen wijzen op enige band van afhankelijkheid, temeer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers dochter steeds haar moeder heeft vergezeld die op 3 oktober 2002 naar België is gekomen, terwijl verzoeker zelf pas op 29 juni 2010 een visum gezinshereniging kreeg en zich daarna naar België begaf.

2.6. Een familie- of gezinsleven is derhalve niet aangetoond. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing om reden dat hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben. De verwerende partij zou immers alleen maar kunnen vaststellen dat dit niet langer bestaat.

2.7. Wat betreft het door verzoeker aangehaalde privéleven moet worden vastgesteld dat hij zich dan wel beroept op het privéleven dat hij met zijn vrienden en kennissen moet kunnen uitoefenen en verder verwijst naar het feit dat de relaties met anderen zelfs van zakelijke aard kunnen zijn, maar hij brengt zelfs geen begin van bewijs bij aangaande die vermeende relaties. Hij toont derhalve geenszins aan dat hij hier in België een beschermenswaardig privéleven heeft en al evenmin dat hij zijn privéleven in zijn land van herkomst, alwaar hij heeft verbleven tot in het jaar 2010, niet zou kunnen hervatten.

2.8. Aangezien geen privéleven werd aangetoond, valt ook te dezen niet in te zien welk belang verzoeker zou hebben bij een vernietiging van de bestreden beslissing om reden dat hierover niet zou zijn gemotiveerd.

2.9. Nu alle onderdelen van het middel ten onrechte als uitgangspunt hebben dat er een privé- en familieleven bestaat, volstaan de bovenstaande vaststellingen om het middel in zijn geheel af te wijzen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS